

1313

2. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen.

1314

dels er Nogle, som mangle en Fader, dels Nogle, som blive fødte paa Søen, og dels Nogle, som blive fødte paa Reiser, men i Meglen kan det dog siges, at ethvert Barn har et Hjem, og det er altsaa det Første, som vi maa gaa ud fra. Men i den Kommune, hvor dette Hjem findes vil Barnet i de fleste Tilfælde ogsaa have søgt Skole og knyttet sig til Kammerater, og han vil selv have, og længe bevare Følelsen af, at dette Sted er hans Hjem. Kun ved et meget langt Ophold et andet Sted vil dette nye Sted blive hans Hjem. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er noget Unaturligt i at sige, at han anses hjemmehørende paa Fødestedet, indtil han selv paa en tydeligere Maade end ved nogle faa Aars tilfældige Ophold har tilkjendegivet at han, virkelig har valgt sig et andet blivende Hjem. Men ligesom jeg har viist, at Mindretallet ikke er saa uenigt med Flertallet i andre Henseender, saaledes tror jeg ogsaa at kunne gaa ud fra den samme Grundbetragtning, som det erede 2det Medlem for 9de Kredts (Strup) saa stærkt gjorde gjældende ved Sagens 1ste Behandling, hvor han udtalte, at det maatte vi holde paa, at hver Kommune forføjede sine Egne, og at der ved en Kommunes Egne maatte fortaas dem, som i denne havde ført et langt og virksomt Liv, i denne havde betalt Skatter, og været Velger osv. Deri vil jeg være fuldkommen enig med det erede Medlem. Men kun saare, saa af de Fattige, der forfølges, være til denne Beskrivelse. I Overensstemmelse hermed siger Flertallet i sin Betænkning, at det er naturligt, at hvor den Trængende har levet i længere Tid, har havt sin Arbejdsvirksomhed, og igjennem denne Virksomhed har gjort Kommunen Gavn osv., der bør hans Hjem være; men passer dette paa Fattiglemmerne? Kan der derfra hentes nogen Grund for Kommunens Forpligtelse; det forekommer mig virkelig, at, om Argumentet fra den Trængendes Virksomhed for Kommunen end kan have en god Klang, saa kommer denne mindre af Malmens end af Gulhedens i Argumentet. Thi, lad os dog ikke se bort fra, hvilke Personer der i Almindelighed her, i Landet hjemfalde til Forsørgelse af det offentlige Fattigvæsen. Kan det med Sandhed siges lige over for disse, at det i Almindelighed er Folk, som have ført et virksomt, arbejdsomt og hæderligt Liv i Kommunen? Eller er det ikke ganske undtagelsesvis, at dette er Tilfældet? Selvagtis ere vore Tilstande her tillands saaledes, at sluttige og hæderlige Folk sjelden, ja jeg kan sige meget sjelden, falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde; thi Velgjørenheden er sanded-

lig trindt omkring i vore Kommuner saa stor, at dette Gud ske Lov er meget sjelden. Jeg negter ingenlunde, at det i enkelte Tilfælde kan ske, men som almindelig Regel er det virkelig saaledes, at de, der have levet et langt og virksomt Liv i Kommunen, nok undgaa at komme paa det offentlige Fattigvæsen. Jeg tror derfor ikke, at man kan argumentere Kommunens Forsørgelsespligt fra den Dmptændighed, at den Vedkommende der har ført et langt og virksomt Liv; jeg tror, at det vil kunne passe paa desværre meget Saa, det Sædvanlige er netop det, at de Folk, som komme paa det offentlige Fattigvæsen, dem have Kommunerne i langsommelig Tid høvt deres Nød og Plåge med, forinden de kom saa vidt. Bort Land er saa frugtbart og endnu saa tyndt befolket, og den hele Industri er endnu kun saa lidt udviklet, at de Allerfleste, der virkelig ville, viist ogsaa nok kunne undgaa at komme paa det offentlige Fattigvæsen. Jeg vil derhos i Forbigaaende lige over for den erede Ordfører bemærke, at jeg ikke tror, det er rigtigt, naar han udtalte, at den private Velgjørenhed ved Udbelingen af Understøttelse tager væsentligt Hensyn til, hvorvidt Vedkommende er forsørgelsesberettiget i Kommunen, eller ikke. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet; jeg har i mange Aar deltaget i Styrelsen af et privat Velgjørenhedssekskab, og jeg kan sige, at, uagtet Bestyrelsen bestaar af en stor Mængde Mennesker, har jeg aldrig erfaret, at Understøttelsen er ydet for derved at staae det offentlige Fattigvæsen i Kommunen for at modtage den Trængende, men for at redde den Raagjældende selv. Man hjælper de Folk, som man finder værdige og trængende til Hjælp, naar de bo i Kommunen uden Hensyn til deres eventuelle Forsørgelsessted. Naar den erede Ordfører omtalte, at den Trængende i den Kommune, hvor han havde havt Ophold, kunde ventes modtaget med mindre Kulde, end om han sendtes tilbage til Fødestedet, da vil dette bero paa, hvor længe Opholdet har været i Kommunen og paa den Fattiges Forhold i denne, og navnlig paa, hvor længe det er siden, at dette Ophold blev opgivet. — Den Forbindelse, han har knyttet, ved at opholde sig for 20 Aar siden i en Kommune i 5 Aar, vil viist være en meget svag Tilknævnning nu paa hans ældre Alder, og han vil vistnok, naar han bliver sendt hjem til denne Kommune som Trængende, ikke blive modtaget med mindre Kulde, end om han bliver sendt hjem til sit Fødested. Det forekommer mig derhos, at netop den hele Grundbetragtning, som Udvalgets Flertal har gjort gjæl-